

Τότε πηδώντας βρέμεσθε με πολεμάρχων βρόμους
κι' υπό της δόξης σκίπεσθε τὸ δένδρον τὸ πλατύφυλλον,
καὶ τρέχετε πτερόποδες Μαρθωνίου δρόμους
κι' ὀπλίζετε τὰς πτέρνας σας με φρόνημ' ἀργίριλον.

Τότε 'στ' ἀρχαῖα μάρμαρα συγχίνισι σὰς πνίγει
κι' ἰπῶνο των ἀκαρίζετε,
κι' δταν περᾶσ' ἢ φούρια σας κι' δταν ὁ ξένος φύγη
γελώντας τὰ κορίζετε.

Τότε καθίνας φαίνεται θρηγῶν Ἰερειάας,
τότ' ἐκτοξεύετε θρασεῖς ἀράς καὶ βλασφημίας
πρὸς τὸν Ἑλλήνων τὸν πόλιν καὶ τοὺς ἱεροῦλους,
ποῦ πῶν ναῶν ἐσθλῆσαν τὰς ἀγλαὰς μετόπας,
καὶ δὲν τὰς ἄφραν γιὰ σὰς τοὺς ἀρχαιοκαπήλους
ν' ἀποσταλοῦν διὰ νυκτός εἰς τὰς σορὰς Εὐρώπας.

Π. — Ἦσια χάσις κι' ἐμῆσθα, μ' ἀνάψαν τὰ καντύλια.
Φ. — Τί βλέπεις, Περικλίτε μου;
Π. — Πῶς εἶμαι 'στὴν Μαρσίλια.
Φ. — Βρῆ τί μοῦ λῆς;
Π. — Ἰού... κρυαγὰς ἀκούω διατόρους,
οἱ Φωκαεῖς οἱ Φωκαεῖς μὲ τὰς πενηκοντόρους.

Βλέπω πρὸς πόντον ἀνοικτὸν
μεθ' ἱερὰς μανίας,
οἱ Φωκαεῖς ἐκ τῶν ἀκτῶν
ὄρουσιν τῆς Ἰωνίας.

Κόσμος δέχεται φρονήρης
τὰς Φωκαϊκὰς τρήρεις.
Τρέμουσιν Γαλατῶν ἐδάφη,
νάτα, σίμωσαν τὰ σκάφη,
παρλαύουσι ἀπ' ἐμπρός μου,
πάλλευκα κινῶν ἰστία,
χαῖρ' Ἑλλάς, πατρίς τοῦ κόσμου,
τῶν πολιτισμῶν ἐστία.

Βλέπω πρύμνας, βλέπω πρόρους,
καὶ τῆς Κελτικῆς τὰς κόρας
τὰς εὐσώμους, τὰς ἀκαμαῖας,
'στὴν βόην τῆς προκυμαῖας.

Χαῖρε, Πρῶτε τῶν Ἰωνῶν, ποῦ φυγόπατρις εὐρήκας
γῆν καὶ νόμωφν ἐκλεκτήν,
εὐσὺ μνήμην αἰωνίαν κι' ἀλυσμένην ἀσκήας
'στῶν Σαλῶν τὴν ἀκτῆν.

Χαῖρε, πόλις Μασσαλίας, ὅπου σ' ἐκτίσαν ἐκεῖ
πλανηθέντες ναυτικοὶ μας,
κατὰ τύπους Γαλλικῆ,
κατ' οὐσίαν ἰδική μας.

Τάχα σήμερα ποῖος ξέρι
πῶσα τῆς Εὐρώπης μέρη
τῶν Ἑλλήνων εἶναι κτήρεις κι' ἀποικίαι τῶν προγόνων,
ποῦ ζεγάστῃσαν καὶ πᾶνε με τὸ διθάβ τῶν αἰώνων;

Τάχα πῶσας ἀποικίας νὰ μᾶς ἔχουν ὄλοι πάρι
κι' ἐμεῖς γάσκομ' ἰδῶ πέρα καὶ δὲν πέρνομα χαμπάρι,
κι' ἡ πατρίς, ποῦ γιὰ καιρὸ

διψασμένη φρόγεται,
σὲ μιὰ κουταλιὰ νερὸ
χάνεται καὶ πνίγεται.

Τρεῖς Ἑλλὰς καθὼς τὸ πάλι πρὸς ὀρίζοντας εὐτεῖς
νέο ροικικὸ νὰ ἴρρη.
Εὐπύνης κι' εἰς ἔργον βῆλε τὴν πολιτικὴν τὴν πρῶτην,
κι' ὅπου μέρος κι' ὅπου τόπος δίχως νόμιμον δεσπότην
τὰ καρδιά σου νὰ στέλλῃς γιὰ νὰ δείξης τῆς Τουρκίας
δτι τάχεις καμωμένα μοναχὰ δι' ἀποικίας.

Μόνον ἀποικιακὴν
λαχταρῶ πολιτικὴν.
Λησμονήσομεν αἰῶνας
κούφοις πόθους καὶ βλακείας,
τίποτ' ἄλλο παρὰ μόνον
ἀποικίας ἀποικίας.

Βλέπω 'στὸ γιὰ τὴν Ἰόρδα, βλέπω Σπίτσας καὶ Ψαρὰ,
ἐρι πάλι τὰ καρδιά 'στῆς Μαρσίλιας τὰ νερὰ,
μὲ τοὺς Ἑλληνας ζευκάρει κάθε Γάλλος πατριώτης,
μὲ τοὺς ὕμνους τοὺς ἑθνικούς μας κι' ἡ γοργὴ Μασσαλιώτις.

Νά! τὰς χεῖρας τῆς συμπλέκει μὲ τὰς χεῖρας τῆς Ἑλλάδος
ἡ μεγάλη μας προστιτικὴ, ἡ δημοφιλεῖς Γαλλία,
καὶ τὴν κόμην περιστεφίει τῶν ναυμάχων τῆς Παλλάδος
ἡ κοινὴ τῶν δύο κτῆεις, ἡ χλιδῶσα Μασσαλία.

Περνοδοῖνε πόνορά μας, φιλελληνισμοὶ ἀκαμαῖες,
τὴν λαμπρότητα τῆς εἰσίας τῆς λαμπρότης μας λαμπρῶνει,
μὲ κι' ἡ Γούπις μετὸν Πρῶτον μᾶς τιμὰ καὶ μᾶς θαυμάζει
νικηθέντας ἐν πολέμῳ καὶ νικῶντας ἐν εἰρήνῳ.

Συνταράττουσι τῶν ἀποίκων μυριστόμοι φωναὶ
βῆθη πόντου κυανῶ,
χαῖρ' Ἑλλάς καὶ σὺ, Γαλλία, ποῦ μ' ἐκείνον τὸν Μουεὶ
μᾶς ἰσθκώσας τὸν νεῦ.

Φασ. — Τί βλέπεις τώρα, Περικλή;
Περ. — Βλέπω πῶς ξεφρντόνω.
Φασ. — Ἄλλο;
Περ. — Πῶς πέρνω τὸ ραβδί καὶ σὲ ξυλοφρντόνω.
Καὶ σὺ τί βλέπεις, Φασουλή;
Φασ. — Πῶς μοῦ τῆς βρέχεις τώρα.
Περ. — Ὅρσε λοιπὸν ἀληθινὴ 'στὴ ράχη σου σπαλιόρα.

Καὶ καμπόσας ποικιλίας, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ξανάκης ὁ ποιήσωστος, ποῦ τὸν γνωρίζ' ἡ πόλις,
εἰς τὴν Βουλὴν ἀπέναντι σπουδαῖοι ἀνθοπώλης.
Πλούτος ἀνθῶν σφριγγῶν καὶ περικαλλεστάτων
κι' εὐωδιῶν ἀτμόσφαιρα καὶ μόσχων κι' ἀρωμάτων,
ἐκεῖ ματιῶν ἀπόλαυσις καὶ τῆς ψυχῆς χαρὰ
καὶ καναρίνια κελαιδοῦν κι' ἀγρόνια λιγυρά.

Τὸ γραφεῖον τοῦ Ρωμηποῦ μας, παρακλίπα πατριώτου,
ἀριθμὸς τριαντατριᾶς, εἰς τὸν ὄρομον τοῦ Διδότου.